

Kristana kongreso de KELI (73a) Vác, Hungario, 2024 **Dimanĉa Diservo (4an de aŭgusto)**

Prediko

Psalmo 85:10-13 (11-14)
Juĝistoj 9:7-15

Karaj gefratoj en Kristo,

Du tekstoj antaŭ ni, la unua estis elektita kiel moto de nia kongreso, kaj la duan mi trovis en broŝuro pri la paco.

Mi komencos mian meditadojn per la dua. Mi ĉerpas la kernon el prediko de alzaca pastoro en broŝuro eldonita en 1982 kaj titolita "Vivi en paco en mondo sen paco".

Estis ĝuste en tiu periodo kiam oni diris: "La misiloj estas en orienta Eŭropo kaj la pacifistoj en okcidenta". Estis ankaŭ periodo de milito en Libano, kie judoj, kristanoj kaj muzulmanoj sin mortigis reciproke, plejofte en la nomo de la sama Dio. Kaj mi citas nur kelkajn faktojn tiutempajn. Ĉu ni ne devus pripensi ke okazis, ĉefe en Eŭropo, la du grandaj militoj de la dudeka jarcento, same homoj kiuj sin mortigis reciproke.

Poste venis ankoraŭ en Eŭropo militoj en Jugoslavio, en Kartvelio kaj nune en Ukrainio. Ni vivis kelkajn jardekojn pensante ke la militoj estas for. Sed, ni devis seniluziiĝi.

La teksto el la libro de Juĝistoj ne rilatas al paco inter popoloj aŭ nacioj aŭ ŝtatoj sed al la paco ene de la popolo de la Izraelidoj. La ĉefa riproĉo de Dio al sia popolo estas ke ĝi forlasis Lin kaj liajn leĝojn, kaj ke tio havas konsekvencojn.

Vi certe aŭdis la nomon de Gideon, ankaŭ nomata Jerubaal. Li estis juĝisto kaj deĵoris dum 40 jaroj. Li havis multajn filojn. Post lia morto, la popolo volis fari el unu el ili, Abimeleĥ, sian reĝon. Antaŭe ne estis reĝo en la urbo Ŝeĥem kaj en la popolo. Tiu Abimeleĥ mortigis ĉiujn siajn fratojn, krom unu kiu kaŝiĝis, Jotam.

Tiu Jotam ne akceptis la situacion, ne pro si mem sed pro la honoro de Dio.

Tiam li iras sur monto vid'al vide la urbon kaj kriis tiun fabelon, tiun parabolon.

El tiu rakonto oni povas tiri kelkajn principojn pri la paco: 1. Milito sin nutras per sinsekvaj demisioj, 2. Paco konstruiĝas per aktivaj rezistadoj, 3. Paco estas ĉiam ĉena reakcio en kiu ĉiu havas sian parton.

La popolo demisiis pri sia respondeco en la aferoj de la urbo kaj de la tuta popolo kaj lasis ilin en la manoj de la ĉefoj.

La arboj proponas la tronon unue al la olivarbo, kiu produktas oleon, por kuiri kaj ĉefe oleumi. Tiu ne volas engaĝiĝi kaj volas resti en si posteno.

La arboj proponas tiam al la figarbo. Tiu same ne volas ĉar li preferas donaci dolĉecon.

Poste la arboj venis al la vinberujo. Tiu preferas provizi ĝojon kaj same rifuzas la respondecon.

La ŝajne saĝaj arboj demisias kaj lasas la postenon al alia, al la dornarbusto. Tiu anoncas ke li uzos siajn dornojn kaj sklavigos la arbojn anstataŭ servi ilin.

Jotam estis saĝa rezistanto. Li unue kaŝiĝis. Li bone analizis la situacion. Li bone vidis kio okazas. Li restis kvieta. Kaj prudente, de la supro de la monto, li kriis sian parabolon. Post Jotam, aliaj sekvos.

Rilate potencon, inverse agadis Jesuo. Li estas reĝo, sed la dornoj estis sur lia krono, lia trono estis la kruco. Li estas servanto. Jotam estis prototipo de li. La popolo devus havi nur unu reĝon, nome Dion mem. Kaj aperas ke Dio estas reĝo, ne kun minacaj dronoj sed kun savaj dronoj.

La savo provizita de tiu reĝo dorna krono estas paco, paco ĉar estas pardono, ĉar estas repaciĝo, ĉar estas konfido. Kaj tiu paco povas efektiviĝi ĉar tiu alportas ankaŭ la justecon. Tamen tiu justeco ne estas la justeco de la pli forta, sed la justeco por ĉiuj.

La kelkaj versikloj de la Psalmo kompletigas la bildon. Ili diras aferojn, kiujn oni povas kompreni :
Ne eblas bono, kiam ne estas vero. Same, ne estas vero kiam ne estas bono.
Ne eblas justeco kiam ne estas paco kaj ne eblas paco kiam ne estas justeco.

En nia mondo regas mensogo. En nia mondo regas perforto. En nia mondo regas mizero. En nia mondo regas maljusteco. En nia mondo regas la akuzo al la alia, la rifuzo al la malsama. Nia mondo ne estas ideala. Nia mondo ne estas justa. Nia mondo ne estas en paco. Nia mondo ne vivas en la vero. Nia mondo faras malbonon.

Tamen troviĝas en la mondo kelkaj rezistantoj, kiuj batalas por la bono, por la vero, por la justeco, por la paco.

Sed tion oni jam sciis. "Vi estas en la mondo, sed vi ne estas el la mondo".

La misio de la kristanoj, de la Eklezio, ne estas fariĝi la reganto de la mondo, ĉar ĝi tiam fariĝos kiel la dornarbusto.

La misio, la atestado de la kristanoj estas proklami la Sinjorecon de Dio per Kristo, la Sinjorecon de Kristo, proklami la pacon kaj la justecon per la pardono, per la releviĝo, per la graco.

Atesti neniam estas devigi, proklami neniam estas submeti.

Popolo de Kristo, ĉu vi volas fariĝi reĝo ? Ĉu vi volas fariĝi dornarbusto ? Ĉu vi volas submeti la socion ? Tion farante, vi tuj inverse submetiĝos al la regantoj, al la socio.

Aŭ ĉu vi preferas paŝi en la paŝojn de Jesuo Kristo, kiu vivis la bonon kaj la veron, la justecon kaj la pacon, ĝis sia morto kaj releviĝo ? Ĉu vi akceptas submetigi por servi, por ami, kaj tiel montri al la vera reĝo, al nia Dio ?

Amen.